

VLAKY SE PROMĚNILY V HOSENKY

Bůh vidí celé lidstvo jako chaoticky hlučící dav pomatených housenek, neboť zapomělo, co se s ním mělo původně stát. Možná některé housenky něco tuší o motýlech, ale moc si s nimi neví rady. Kukla je děsí jako jejich vlastní rakev, do které se jim rozhodně nechce vlézt. Vůbec netuší, že v ní je odpověď na ten chaos a vstupní brána do ztracené druhé poloviny jejich vlastních životních příběhů. Naprosto všechny housenky umírají tak, že se přecpou zelím, pak prasknou a dál nic. Nikdy neokusí sladký nektar z květů, nikdy nezačnou létat a nepoznají svatební motýlí rej. Teď by se ještě pro úplnost hodilo dodat, ale to už by byla čistá alegorie, že Bůh sám se stal housenkou, aby ostatním ukázal cestu. Na chvíli se směle ponořil (pokřtil) do kukly a pak se také před jejich zraky proměnil, aby jim ukázal jak vypadá motýl. Všem housenkám kázal o království květin a o sladkém nektaru, ale také o nutnosti se zakuklit. Zlé housenky ho za to chytily a zabily. Říkaly, že správná housenka má žrát zelí a nekoukat někde po nějakých květech. Boží housenka ale vstala z mrtvých v podobě motýla a odletěla před jejich zraky do království květin. Housenky, které ji následují a dají se Bohem zakuklit, jsou proměňovány v motýly a mohou se radovat spolu s ním v království květin, kam žádná jiná housenka, tak jak je, nikdy přijít nemůže.

Užitečnost této housenčí analogie (i bez alegorického doplňku) vidím hlavně v tom, že názorně zobrazuje ztrátu druhé poloviny příběhu (u housenek přírodopisně všeobecně známé), o kterou ovšem celé lidstvo vlivem hříchu v nadpřirozené rovině přišlo. To je realita a ne metafora. Takový příběh, který byl v polovině přerušeno, pokud vím, ještě nikdy nikdo literárně neztvárnil.

Kdysi dávno v začátcích víry jsem měl krátký sen nebo snad vidění, už si nevzpomínám. Po celé Zemi byl veliký chaos, vlaky jezdily zmateně sem a tam. Rychle se začaly měnit v housenky a celá planeta v hlávku zelí a pak na nějakém širokém kolejišti uspořádaly závody. Místo zakuklení se společně hnaly za nějakou vidinou. Mou pozornost ve vidění upoutala malá housenka, která se jako strojvedoucí vykláněla z okna jedné housenčí lokomotivy, mávala svou červenou čepicí, smála se a vítězoslavně volala: „Hurááá!“ Za chvíli se její volání změnilo v křik zděšení. Koleje končily v prázdnotě nad temnou propastí.

Jaroslav Rada

